

Intermezzo o babím létě

tak jsem začal psát, pěkně jsem kladl jedno písmenko za druhým a skládal jsem z nich slova a pak celé věty, ale písmenka i ty věty se mi pořád rozsypávaly, jak tady někdo chodil a diskutoval o věcech běžných. Bylo to jako když košťata metařů, co uklízejí listí v parku, zametají tak divoce, že pak musí to listí hledat někde pod křovím nebo v lesíku.

Ztratil jsem svoje slova, rozutekla se mi větrem košťat písmenka a nitě myšlenek se zpřetrhaly. Zůstal jsem sám, fantazie odlétla jako pavučinka toho pavoučka, co se mu říká babí léto a co je vzduchoplavcem do dalekých, jižních krajin. Předpokládám, že letí na jih, kam by na podzim taky letěl. Asi hledá místečko na přezimování.....Hledá místečko, ale jak se dá pomocí pavučiny a větru něco hledat. Pomocí něčeho, co si letí podle větru, kam chce ono samo a na co asi ten pavouček nemá vliv. Stane se takový pavouček obětí živlu, pluje vzduchem nazdařbůh a jeho cíl, pokud si nějaký vymezil, musí být tak strašně široký nebo cíl vůbec nemá nebo je to ještě krásnější. Cíl je tam, kam doletím.

Drží se pavučiny, kterou musí vlastně za letu taky stavět a opravovat a pavučina je vzdouvaná větrem prudkým, vánkem nebo zase větrnou smrští a do toho všeho může odněkud pršet, může se připlést do cesty letící list, útržek papíru nebo jiná pavučina jiného pavoučka babího léta. Tak je vlastně, podle člověčího vidění ten pavouček zmítán živly a nemá vůbec vliv na to, kam vede jeho cesta. On chce na jih a přitom jeho pouť končí na západě. Mrzí ho to?? Mrzí ho nebo je nešťastný, že neskončil tam, kde si naplánoval?

Kdyby byl člověk takovým pavoučkem, tak jeho přebujelá fantazie by jej udělala nešťastným hned první vteřinu. V první řadě by nevěděl kam má letět a trápil by se tím dlouhé týdny než by to vymyslel, pak by konečně a k velké své radosti na to přišel, postavil by pavučinu, ale trápil by se tím, že ji chtěl jinou nebo že se mu nepodařila taková, jak si představoval. A to by nebyl konec jeho trápení, protože v okamžiku kdy by se vznesl, způsobil by vítr, že by se jeho pavučina.....Možná bych mohl použít název člověčina.....Tak, že by se jeho člověčina vydala na jinou stranu než na tu jeho a celý dlouze připravovaný plán by se zhroutil a človíček, visící na své člověčině by plakal nebo zuřil, podle povahy jakou by zrovna ten který měl. Dalším neštěstím by bylo, když by človíček zjistil, že někdo, nějaký jiný človíček má

člověčinu krásnější než on sám. To by se pak trápil dvojnásob a celou cestu by přemýšlel jak to udělat, aby měl příště tu nejlepší člověčinu ze všech, co žijí v okolí. Chtěl by mít tu nejlepší a nejkrásnější a nejrychlejší člověčinu na celém světě. A plakal by proto, když by se mu to nepovedlo, když by se pořád nacházeli další a další lepší.

Tak by byl náš človíček na své člověčině letící vzduchem kam chce vítr a přistávající tam, kde chce náhodná větev úplně nešťastný a asi by se tím svým neštěstím utrápil možná i k smrti.....

Ale našeho pavoučka tohle vůbec netrápí, on je součástí velkého systému, o kterém ani neví, kde začíná a kde končí, ale netrápí ho to, protože jeho vidění je jiné a umožňuje mu být spokojený s tím, co zrovna má. S tím kam ho vítr zavál a na jakou větev dosedl. On nehledá jinou větev než tu, na kterou právě dosedá.

Tak tu sedím, nad těmi svými rozsypanými písmenky a říkám si, že jsem chtěl napsat něco jiného, ale vítr fantazie za mě napsal to, co se objevilo na papíře. Asi nemám být nešťastný po vzoru toho pavoučka, protože jsem dosedl na větev nastavenou mi osudem do cesty. Proč taky když je život sám o sobě tak krásný. Každá minuta tohoto krátkého a milého života.....